

Ma a szegények éhesek kenyérre és rizsre — meg szeretetre és Isten élő igéjére;

a szegények szomjasak — vízre és békére, igazságra, igazságosságra;
a szegények meztelenek — ruha kell nekik, emberi méltóság és részvét a meztelen bűnös iránt;

a szegények hajléktalanok — téglából épült szállásra van szükségük, és egy örvendező szívre, amely megért, beföd, szeret;
betegek — orvosi gondozásra szorulnak, és gyengéd érintésre, meleg mosolyra.

A bezártak, a nemkívánatosak, a szeretetet nélkülözők, az alkoholisták, a haldokló nyomorgók, az elhagyottak és a magányosok, a kiközösítettek és az érinthetetlenek, a leprabetegek — mindazok, akik terhei az emberi társadalomnak — akik elveszítették minden reményüket és bizalmukat az életben — akik elfelejtettek mosolyogni — akikben már kihalt az érzékenység a szeretet és barátság meleg kézzszorítása iránt: mindezek felénk tekintenek vigaszért! Ha hátat fordítunk nekik, Krisztusnak fordítunk hátat. Halálunk óráján arról ítélnék meg bennünket: felismertük-e bennük Krisztust, és mit tettünk értük, nekik. Ott csak két út lesz majd: „jőjj” vagy „távozz”!

Nekünk mint munkatársaknak és a szeretet misszionáriusainak ez legyen az életútunk:

Hogy ismerjük a szegényeket — meg kell ismernünk a szegénységet.

Hogy szeressük a szegényeket — addig kell szeretnünk, hogy fájjon.

Hogy szolgáljuk a szegényeket — teljes szívből kell nyújtanunk önkéntes szolgálatunkat.

Segítsük egymást egymásért mondott imádsággal, hogy részesei lehessünk annak az örömnak, hogy elfogadjuk Isten ajándékát és az Ő munkatársai vagyunk.

TAIZÉ 1974

Augusztus utolsó napjaiban az öt világrész több mint száz országából kb. 30 000 fiatal érkezett a franciaországi kis faluba, Taizébe: vonattal, autóval, kerékpárral, motorral és igen sokan gyalog. 30-án este megnyílt az 1970 húsvétján meghirdetett ifjúsági zsinat. A kiengesztelődés temploma körül hat óriási, színes ponyvájú sátrat vertek fel. Ez az elhelyezés lehetővé tette a nyelvek szerinti csoportosítást és a szimultán fordítást: német, spanyol, olasz, angol és holland nyelvre. A fiatalok gyűrűjétől övezett egyszerű falépcsős emelvényen a protestáns szerzetesközösség 70 tagja foglalt helyet, élükön Roger testvérrel, és olyan vendégek, mint Willebrands bíboros, a Keresztény Egységítőkarság elnöke, Philip Potter tiszteletes, az Egyházak Világtanácsának főtítkára, a konstantinápolyi ökumenikus pátriárka és a canterburyi anglikán érsek küldötte, püspökök a világ minden tájáról, valamint

Giuseppe Roncalli, az elhunyt XXIII. János pápa testvére, aki már húsvétkor is járt Taizében. Roger testvér őt a következő szavakkal mutatta be a fiataloknak: „Egy nagyon öreg ember, XXIII. János tette lehetővé sokak számára, hogy átlépjék az egyházzal szemben felhúzott kétségek falát. Minden bizonynyal neki is része van abban, hogy most itt találkozhattunk.” Az újságírók száma meghaladta a százat; nem hiányoztak a rádió és televízió képviselői sem.

„Krisztus, bízunk benned, ha nem is értjük még, meddig akarsz minket elvezetni” — Roger Schutznek ez a mondata jellemezte legjobban a jelenlevők várakozását és készségét.

A megnyitó szertartás első részében imádkoztak a világ minden emberéért, kiki a maga nyelven; különösen a Közép- és Távol-Kelet sok szenvedést látott országaiért, a harmadik világ népeiért és egyes bennszülött kisebbségi csoportokért. Majd a taizéi prior hosszabb beszéddel megnyitotta a zsinatot. Ezt a beszédet Taizéből több nyelven szétküldték az érdeklődőknek. Utána VI. Pál pápa üzenetét Willebrands bíboros olvasta fel: „A feltámadt Krisztus örömét kívánjuk nektek, azt az örömet, amelyet ő maga adott tanítványainak, és amelyre minden embert meghívott. Azt kérjük az Úrtól, hogy áldjon meg titeket, és adja meg nektek, mindnyájatoknak, az ő békéjét.” A bíboros még hozzátette: „Azért jöttünk össze ennyi országból, mert közösek a problémáink. De reményünk is közös: a feltámadt Krisztus, aki kiárasztotta ránk Szentlelkét, Krisztus azért lett áldozat az emberért, hogy az ember többet már ne legyen az ember áldozata.” Majd a többi jelenlevő egyházi közösségi képviselő üdvözölte a fiatalokat.

Szombaton, 31-én délben volt a második összejövetel. 12 különböző nemzetiségű fiatal számolt be a szegénység és elnyomás problémáiról országában. A felszólalásokat hosszú csend, elmélkedés és ima követte. Ezután Roger testvér bejelentette: elhatározta, hogy a közeljövőben Chilébe látogat. — Szombat este négy további nemzetbeli fiatal a feltámadt Krisztus reményt keltő jeleiről beszélt népe sorsában. A vasárnap délelőtti utolsó összejövetelen olvasták fel a „Levél Isten népéhez” c. közösen megszerkesztett dokumentumot. Ebben a fiatalok energikus hangon követelik az igazságosságot, az emberek egyenlőségét, az egyház szegénységét, s elkötelezik magukat az evangéliumi boldogságok, az Istenre szomjas szemlélődés és ugyanakkor az igazságosságért folytatott aktív harc mellett. Ezzel a zárószertartással kezdődött meg valójában az ifjúsági zsinat! A következő hetekben több hasonló megnyitóra kerül sor más világrészeken is. Magában Taizében is folytatódnak a zsinati találkozások, az első szept.6-án folyt le.

+

Nagyon nehéz szavakba foglalni Taizé élményét. Mindenkit varázsába vont, aki valóban részt vett benne, mindenkit közönyösen hagyott, aki csak szemlélőnek jött. Talán néhány kiragadott kép segít egy kicsit, hogy megsejtsük, mit hoz Taizé az elkötelezett fiataloknak.

. . . Franciákkal, németekkel, osztrákokkal vegyesen ülünk egy kis előkészületi csoportban egy szántóföldön. Először szót kellett értenünk. Igen fárasztó és időrabló volt — de az idő Taizében nem játszik szerepet.

Utána elmondtuk egymásnak, honnan és miért jöttünk Taizébe.

Egy francia egyetemista lány, matematikus, ezt mondta: Örömet szerez nekem az itt talált közösség, az esti együttülés és a tökéletes szabadság. De ezért még nem kellett volna Taizébe jönnöm, mindezt otthon is ugyanúgy megtalálom. Azért jöttem, hogy többet találjak, mélyebbet éljek át: a beszélgetésben, az elmélkedésben, a csendben.

. . . Háromszor napjában a harangok közös imára hívnak a taizéi testvérekkel. A testvérek priorjukkal, Roger Schutzcel képezik ennek a közös imának, a szerzetesi kórusimának a magvát. Aki eljön rá, azonnal úgy érzi, hogy maga is beletartozik. A templom csendje ragályos, az ének és az ima ugyanúgy. Egyszerűen nem lehet mást csinálni, mint csatlakozni, csatlakozni a testvérekhez és ahhoz az ezer, kétezer vagy ötezer fiatalhoz, aki nem akarja elmulasztani a közös keresésnek ezt az alkalmát a hívő közösség fokozottabb átélésére.

És a hivatalos imaidőkön kívül?

Még ha éjfélkor lépünk is be a templomba, sohasem üres. Sok fiatal vágyakozik az éjszaka csendjére, amikor ráérnek szabadon foglalkozni önmagukkal.

. . . Már sok tömegrendezvényen részt vettem. Ilyenkor előre tolakodtam az étkezésnél, hogy ne a maradékot kapjam. A többiek ugyanúgy.

Taizében nem tolakodtam. Más sem. Sőt még ha egy órahosszat is kellett várni az étel kiosztásánál, még mindig nem mérgelődött senki. Hol ennek, hol annak támadt egy jó ötlete, fecsegtünk, énekelünk — az egész légkör vídamságra ingerelt, soha nem zsémbeskedésre.

Mi lesz a fiatalok zsinatából? Senki sem tudja. De Roger Schutz bátorított: merjük megkockáztatni, Isten Lelke nem fog cserben hagyni.

A zsinat minden világrészben megnyílik, hogy a fiatalság mindenütt készen állhasson az elindulásra. Indulásra a jövő felé, amelyet ő maga formál jobbra.

Meddig fog tartani a zsinat, az új kor előjátéka? Két évig? Négyig? Tízíg? Vagy nem is lesz vége?

Magyar E. — Leitner R.

EGY SZENTÉVI LELKIGYAKORLAT JEGYZETEIBŐL

„Mi hittünk a szeretetben” 1Jn 4,16

Isten Szolgája:

Ki kell imádkozni, ki kell könyörögni, hogy bele ne fáradjak, hogy meg ne keményedjem, hogy abba ne hagyjam:

az örökös készséget, a mosolyogva vállalást és a csendes félreállítás magatartását. Az első kettőt, ha munkáról van szó, ha meg kell tenni valamit —